[1]पस्पशा, पस्पशः=उपोद्घातः । 'सेयमुभयतःस्पाशा रज्जुः' (भाष्ये 6-1-68) [2]स्पष्टः[A]-स्पाशितः, इति विशेषरूपाणि ।

(1948) "स्पश ग्रहणसंश्लेषणयोः"

(X-चुरादिः-1681. सक. सेट्. आत्म.) आकुस्मीयः ।

'स्पृश—' इति जैन-शाकटायन-हेमचन्द्रादयः ।

'ग्रहणे श्लेषणे चार्थे चुरादौ स्पाशयेत णौ' (श्लो. 167) देवः ।

सर्वाण्यपि रूपाणि चौरादिकग्रामयतिवत् (442) ऊह्यानि । निष्ठायाम्, 'वा दान्तशान्तपूर्णदस्तस्पष्ट—' (7-2-27) इति निपातनात् स्पष्टः-स्पाशितः इति रूपद्वयम् । ल्यपि—[B]प्रस्पाश्य ।

(1949) "स्पृ प्रीतिपालनयोः"

(V-स्वादिः-1259. अक. अनि. पर.) छान्दसः ।

'प्रीतिर्बलम्, पालनं=जीवनम् इति स्वामी' इति माधवः । "'स्मृ प्रीतिबलनयोः' बलनं जीवनम् । 'स्पृ इत्येके' " इति क्षीरतरङ्गिण्याम् । सर्वाण्यपि रूपाणि पिपर्त्तिवत् (1044) ज्ञेयानि ।

(1950) "स्पृश संस्पर्शने" (VI-तुदादिः-1422. सक. अनि. पर.)

सर्वाण्यपि रूपाणि तौदादिकमृशतिवत् (254) ज्ञेयानि ।

[3]व्योमस्पृक्, जलस्पृक्, दिविस्पृक्-हृदिस्पृक्, मन्त्रस्पृक्, [4]स्पर्शः,

---

1. यङ्लुगन्तादचि टाप् । 'संज्ञापूर्वको विधिरनित्यः' (परि-94) इति नाभ्यासस्य दीर्घः ।
2. 'वा दान्तशान्तपूर्णदस्तस्पष्ट—' (7-2-27) इति निष्ठायां ण्यन्तात् इडभावो निपातितः विकल्पेन । तेन रूपद्वयम् ।
3. 'स्पृशोऽनुदके क्विन्' (3-2-58) इति सुबन्त उपपदे क्विन्प्रत्यये रूपमेवम् । घृतं स्पृशति घृतस्पृक्, मन्त्रेण स्पृशति मन्त्रस्पृक्, जलेन स्पृशति जलस्पृक् । दिविस्पृक् हृदिस्पृक् इत्यत्र 'हृद्द्युभ्यां उपसंख्यानम्' (वा. 6-3-9) इति वचनात् सप्तम्या अलुक् ।
4. 'पदरुजविशस्पृशो घञ्' (3-3-16) इति कर्तरि घञ् । 'स्पृश उपताप इति वक्तव्यम्' (वा. 3-3-16) इति वचनात् स्पृशतीति स्पर्शः उपतापः । ततोऽन्यत्र पचाद्यच्—स्पर्शः । 'अनुदके' इत्युक्तत्वात् उदके उपपदे कर्तरि 'कर्मण्यण्' (3-2-1) इत्यणि उदकस्पर्शः इति भवति ।

A. 'स्पष्टं बहिः स्थितवतेऽपि निवेदयन्तः.....।' शि. व. 5-67

B. 'प्रस्पाश्य मुष्टिमभितर्जयते प्रभत्स्यो मल्लो बिबस्तयिषुरेनमगन्धनीयम् ।' धा. का. 3-34.